

δὸν ἦτο ἔρημος, ὑπὸ τὰς εὐρείας αὐτοῦ στοᾶς ἀντήχησεν εἰς πυροβολισμός.

Οἱ μάγειροι, οἱ θαλαμοφύλακες καὶ δύο γραφεῖς, ἔσπευσαν ἀμέσως καὶ εὗρον τὸν ἀτυχῆ Γεώργιον κυλισμένον εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ τὸν ἀνεγείρῳσιν, εἶχεν ἐκπνεύσει.

Ὁ δὺσμοιρος ἐγένωσκε ὅτι ἡ Σμαράγδω του τὸν περιέμενεν, ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς μετ' αὐτῆς περιπάτους του εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον, ὅπου ἡ ἀποχώρησις δὲν κτυπᾷ τὴν ἐννάτην ἔσπερινὴν ὥραν! . . .

Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἔκλαυσαν καὶ τὸν ἐσυγχώρησαν· ἀλλ' ἐσυγχωρήθη ἄρά γε καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ;

Ζάκυνθος

Διονύσιος Ἡλιακόπουλος

Η Θ Ε Λ Α

Τῆς κεφαλῆς σου ἤθελα νὰ εἶμωνα στολίδι
Μὲ τὰ χρυσὰ μαλλάκια σου νὰ παίζω νὰ γελῶ,
Καὶ τοῦ χεριοῦ σου ἤθελα νὰ ἤμουν δακτυλίδι
Τὰ κορδονέτζα δάκτυλα ὀλοένα νὰ φιλῶ.

Τῆς τραχηλιᾶς σου ἤθελα νὰ εἶμουν ἡ δαρτέλα
Τοῦ βελουδέριου σου λαιμοῦ τὰ κάλλη νὰ θωρῶ,
Καὶ τοῦ κορσέ σου ἤθελα νὰ εἶμουν ἡ κορδέλλα
Εἰς τ' ἄγια τοῦ στήθους σου κ' ἐκεῖ νὰ προχωρῶ.

Νὰ εἶμουν τοῦ καθρέπτη σου ἤθελα τὸ χρυστάλλι
Ν' ἀντανακλῶ τὰ κάλλη σου στὸ ἀργυρὸ γυαλί·
Τῆς κλίτης σου νὰ εἶμωνα ἤθελα προσκεφάλι
'Επάνω μου νὰ ἀκουμβᾷς τὴ θεία κεφαλή.

* Ἀχ, ἤθελα καὶ πρὸ πολὺ, νὰ εἶμουν συντροφός σου
Καὶ φίλος σου ἀχώριστος ἐγὼ ὅπου κι' ἄν πᾶς,
Νὰ σ' ἔχω γυναικοῦλα μου κ' ἐγὼ νᾶμαι δικός σου,
Νὰ σὲ λατρεύω ἄπειρα καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπᾷς.

'Εν Καλάμῃς 1888

Δ. Μπενῆ Ψάλτης